

altså paa det Bestemteste at følge Udvalgets Flertal i dets Forslag under Nr. 3, hvormod jeg kan tiltræde Forslaget under Nr. 4, hvilket ogsaa har den Fordel, at det enten principalt eller subsidiært er tiltraadt af Udvalgets samtlige Medlemmer. Jeg ser dert et Bidsnesbyrd om, at det er en Foranstaltning, som maa siges at være til almindelig Nytte for Fiskeriet i Limfjorden, og jeg for mit Vedkommende vil ikke lægge Hindringer i Veien for, at en saadan kan blive til Lov. — Angaaende Forslaget under Nr. 5 har ingen af de ærede Talere, som have haft Ordet, udtalt sig, men jeg tror ogsaa, at der i Møtterne er sagt derom, hvad der behøver at siges, og jeg skal ikke for mit Vedkommende gjøre nogen Bauskellighed ved at modtage Forslaget, som jeg maa anse for at være en Forbedring. Forsaavidt det kunde være Spørgsmaal om, hvorledes dette Maaal af 8 Tommer for Hummer skal udregnes, tror jeg ikke, at der dert indeholdes Andet, end hvad der vil findes at være rimeligt, idet jeg ved „Pandehornets Eptids“ forstaar Eptidsen af Hovedet, men naturligtvis ikke de lange Falehorn mediberegne. — Endnu skal jeg tillade mig at sige et Par Ord om de Forslag, som ere stillede af det ærede Medlem for Ringløbing Amts 3die Valgkreds (Madsen). Jeg maa meget beklage, at jeg ikke ser mig i Stand til at modtage noget af dem. Dels maa jeg tilstaa, at de forekomme mig at indeholde Bestemmelser, der ikke i og for sig høre hjemme i en Lov om Fiskeriet i Limfjorden, og dernæst maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan frigjøre mig for den Tanke, at det, der kunde siges at fyldestgøres gennem disse Forslag, dog væsentligst beror paa lokale Interesser. Den ærede Forslagsstiller har heller ikke lagt Skjul paa, at Forslagene væsentligst ere stillede af Hensyn til de tilgrændsende Lodseiere, men det forekommer mig, at de Grunde, som han anførte, ikke holdt Stik. Jeg kan ikke vide, om Thingets ærede Medlemmer tidligere have haft Leilighed til at gjøre sig bekendt med denne Sag, men den har en ikke saa ganske fort Historie, hvoraf det fremgaar, at man paa forskjellig Maade har søgt at opnaa, hvad der nu er Ojenstand for disse Forslag. Fra Ministeriets Side er man gaaet

saavidt, som det har været muligt at gaa, for at de tilgrændsende Lodseiere kunde — og det er dog egentlig derom, at Sagen dreier sig — staffe sig Fred for de omstrefende Fiskere, men man maa mindes, at her ikke alene er Tale om den mere eller mindre fordelagtige Maade, hvorpaa de ombøende Lodseiere kunne benytte det Jordsmøn, som Naturbegivenheder i Forbindelse med Veidæmningen har givet dem; her er tillige Tale om, hvorvidt man skal affjære de Fiskere, som hidtil have haft uhindret Ret til at benytte dette Færvand, fra at benytte det. Den væsentlige Grund, som det ærede Medlem anførte derfor, var, saavidt jeg skjønner, den Ufred, der tilfoiedes de ombøende Lodseiere, og jeg tør naturligtvis ikke benegte, at der kan være nogen Ufred, men jeg tør benegte, at der ikke skulde existere lovlige Midler i Landet, hvorved man er i Stand til at hevde den En tilkommende Ret. Dertimod kan man ganske vist heller ikke hevde mere, men det er et stort Spørgsmaal, om man ikke her ønsker at tilkjøbe sig en Ret, som man ikke har. Der gives, som sagt, Anledning for disse ærede Ombøende til at staffe sig denne Ret, men vel at mærke ogsaa under Henvisning til de almindelige Love, nemlig saaledes, at de ved en Landvæsenkommission søge at faae godtgjort, hvorvidt de krænte anden Mandts Ret derved, og dersom de gjøre dette, hvorledes de bør søge at komme overens om denne krænkede Retts Fyldestgjørelse. Det er ikke, som det ærede Medlem nævnte, negtet dem at plante Rør; der er paa ingen Maade negtet dem Koncession derpaa, men den Koncession, der udtrykkelig er tilsagt dem — og jeg skulde tage meget fejl, om den ikke netop er tilsagt dem ved en Skrivelse til det ærede Medlem selv — er gjort afhængig af, at de ved en Landvæsenkommissions Kjendelse, som man tilbød at give den saakaldte Extensionsret, søgte at faae alle de Spørgsmaal klarede, som maatte bringe de tilgrændsende Lodseiere i Strid med de Interesser, som repræsenteredes af Andre, der ogsaa have en Ret over Rilen, og hvorved man tillige fik afgjort, hvorvidt disse Interesser vare fyldestgjorte eller ikke. Paa denne Landvæsenkommission har man imidlertid ikke